

ORCHESTRA FIRELUCHE

L'ORCHESTRA FIRELUCHE PUBLICA PAREIDOLIES

Després de quasi vint-i-cinc anys de trajectòria, deu discos, centenars de concerts i una manera d'entendre la música difícil de classificar, l'Orchestra Fireluche continua sent una rara avis dins el panorama musical del país.

Ara, després dels dos treballs compartits amb Pau Riba (Ataràxia, 2019, i Segona florada, 2022), el grup obre un nou capítol amb Pareidolies, un projecte que experimenta més que mai amb les intuïcions que defineixen el seu univers creatiu.

Fruit de tres anys de treball, Pareidolies és un disc instrumental inspirat en la filosofia de l'OULIPO (Obrador de Literatura Potencial), el col·lectiu de recerca literària francès nascut als anys seixanta que entén les restriccions com un motor de la creativitat.

Tot comença amb una idea: trobar la música allà on aparentment no n'hi ha. Així, un text, les formes d'un quadre, el traç d'una cal·ligrafia, una matrícula, una data, un nom propi o els moviments d'una partida d'escacs deixen de ser únicament allò que representen per convertir-se en l'origen de noves composicions. No es tracta de posar música a les paraules o a les imatges, sinó d'escoltar la música que ja amaguen.

Cada peça del disc neix d'un joc de composició diferent. Tanmateix, els sistemes no són mai la finalitat de l'obra. Són eines que permeten obrir camins inesperats, desplaçar la mirada i arribar a melodies, harmonies i textures que difícilment haurien aparegut per altres vies. Les restriccions no substitueixen la intuïció musical; la posen en moviment. En aquest sentit, Pareidolies representa també una evolució natural dins la trajectòria del grup. Després d'anys dialogant amb la paraula —i especialment de l'etapa compartida amb Pau Riba—, l'Orchestra Fireluche continua buscant la poesia, aquesta vegada, però, sense necessitat de les lletres.

El títol del disc fa referència a la pareidolia, el fenomen psicològic que consisteix a percebre formes recognoscibles en estímuls vagues o aleatoris. Igual que una pareidolia ens convida a descobrir una imatge amagada, Pareidolies convida a escoltar el món d'una altra manera i a descobrir que la música també pot existir en llocs on, fins ara, ningú no havia pensat a buscar-la.

Potser aquesta és, al capdavant, la proposta de Pareidolies: recordar que les restriccions no són només un límit, sinó també, i sobretot, una porta oberta a formes de creació inesperades. Perquè, de vegades, només cal mirar les coses d'una altra manera a l'habitual.

